

'Help me een handje!' roept Berta.
Ze geeft Emiel een stapel dozen.
'Moeilijk!' kreunt hij.
Meteen neemt Berta de dozen terug.

'Geef me dan de plakband maar aan,'
zegt ze kordaat en lief tegelijk.
Emiel glimlacht. Zijn tong komt een beetje
uit zijn mond.

'Berta is lief,' fluistert Emiel.
'Ik? Lief?' vraagt Berta.
Emiel knikt.
'Je bent de eerste die dat zegt,'
giechelt Berta.

Het is de laatste dag van de vakantie.
Berta is alweer druk in de weer.
'Wat doe je?' vraagt Emiel.
'Ik zoek planken en dozen en touwen.'

'Wil je nóg een tafel maken?'
vraagt Emiel voorzichtig.
'Nee,' zegt Berta opgewekt.
'Vandaag maak ik iets voor jou.'
'Wat maak je voor mij, Berta?'
vraagt Emiel nieuwsgierig.
Zijn tong hangt weer
een beetje naar buiten.

'Ik maak een boomhut voor jou,' zegt Berta.
'De mooiste, grootste en hoogste boomhut ter wereld!
Zie je die vogel?'
Berta wijst in de lucht.
'Ja!' zegt Emiel. 'Zooooooooooooooooo hoog!'
'Daar maak ik jouw boomhut. Superdesuper!'
'Zo hoog? Ik durf niet,' stamelt Emiel.
'Een beetje lager dan? Aan die dikke tak ... Of daar? Of daar?'
Berta's hand gaat steeds lager, de ogen van Emiel
kijken steeds treuriger.
'Weet je wat,' zegt Berta, 'we bouwen de hut op de grond!'
'De mooiste en de grootste ter wereld, Berta,' juicht Emiel.

